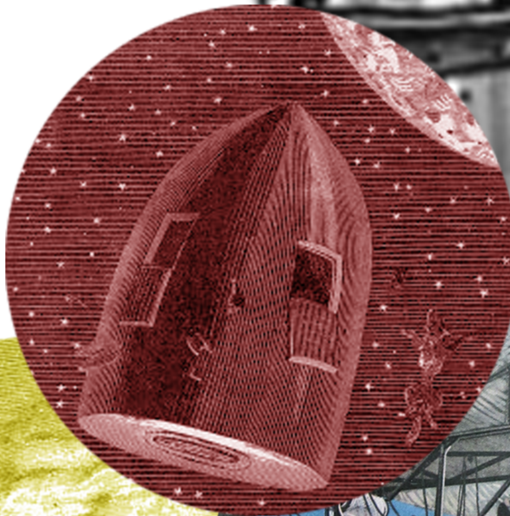
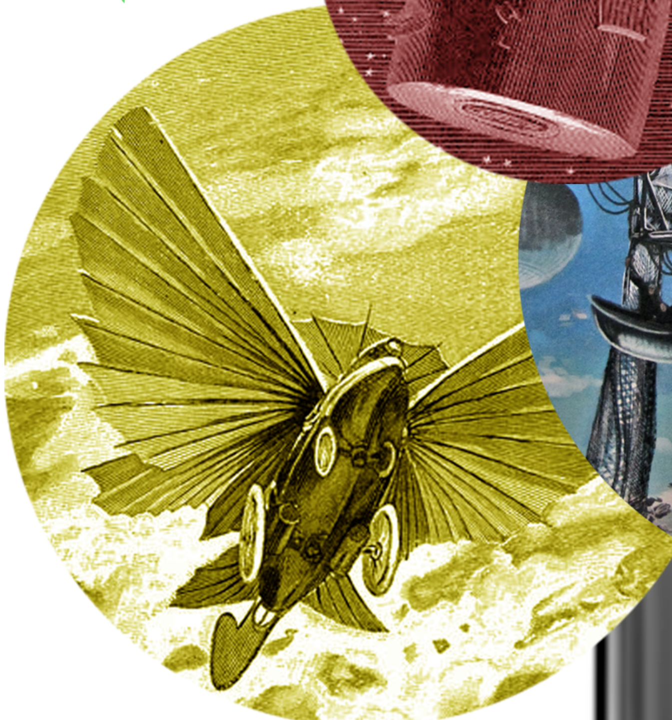
ZERO GEOGRAPHIC

FEBRUARY 2014

ISSUE 15

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΑΠΟ ΤΟ ZERO ARTISTIC MOVEMENT

Εκδότης

Z.A.M

Συντακτική Ομάδα

Έκτορας
Κινέζος
Λυκάνθρωπος
ΠΞ
A3roflot

Επιμέλεια Ύλης

Λυκάνθρωπος
Κινέζος
ΠΞ
Τάου

Creative Art Director

A3roflot

Επιμέλεια Εξώφυλλου

A3roflot

Blog

http://zerogeographic.wordpress.com

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

01 ΕΙΣΑΓΩΓΗ

02 1ο ΜΕΡΟΣ: ΙΟΥΛΙΟΣ ΒΕΡΝ ΚΑΙ ΥΙΟΣ. ΔΥΣΤΟΠΙΑ ΚΑΙ ΟΥΤΟΠΙΑ ΣΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥΣ

06 2ο ΜΕΡΟΣ: ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΡΙΣΗΣ (2008-2013)

08 3ο ΜΕΡΟΣ: ANTI-ART ΖΑΜ

11 4ο ΜΕΡΟΣ: ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Το Zero Artistic Movement (Z. A. M.), είναι ένα αυτόνομο καλλιτεχνικό (και όχι μόνο) κίνημα. ΕΠΙΡΡΟΕΣ ΤΟΥ Z.A.M. ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΩΝ ΝΤΑΝΤΑΪΣΤΩΝ, ΟΙ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΑΚΟΙ, Ο ΡΕΤΡΟΦΟΥΤΟΥΡΙΣΜΟΣ, Ο ΕΞΠΡΕΣΙΟΝΙΣΜΟΣ, ΤΟ D.I.Y., Η ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΑΙ ΤΟ TOY-ART. To Z.A.M. είναι ένας ζωντανός οργανισμός ο οποίος συνεχώς εξελίσσεται. Είναι μια αντικαπιταλιστική/ αντικρατική/ διεθνιστική κίνηση με σκοπό τη συνεισφορά στην ανατροπή του καπιταλιστικού συστήματος.

Το ZERO GEOGRAPHIC είναι ένα περιοδικό γεωγραφίας που ακολουθεί την παράδοση της επαναστατικής γεωγραφίας: υπάρχει μια γραμμή που συνδέει το έργο των αναρχικών γεωγράφων Κροπότκιν και Ρεκλύ με τη ψυχογεωγραφία των Καταστασιακών, τις θεωρίες εξάρτησης, τον Harvey και τέλος με τη σημερινή μηδενιστική γεωγραφία της εποχής του ολοκληρωτικού καπιταλισμού.

Σε μία χώρα ξεφτιλισμένων συνδικαλιστών, συριζαίων που παίζουν περίεργα παιχνίδια, βρώμικων ακαδημαϊκών που συνεχίζουν να κάνουν προσλήψεις ημετέρων και λαμογιών πολιτικών που ετοιμάζουν τα προεκλογικά ρουσφέτια, η αντίσταση είναι η μόνη λύση. Σε μία χώρα που η κρίση άφησε και συνεχίζει να αφήνει πίσω χιλιάδες νεκρούς η οργή κάθε μέρα μεγαλώνει!

Τέλος, με αφορμή το περιστατικό στο Φαρμακονήσι και τον πνιγμό 12 προσφύγων (9 παιδιά και 3 γυναίκες) που ακολούθησε εκείνο της Λαμπεντούζα (όπου πνίγηκαν εκατοντάδες μετανάστες κυρίως από τη Λιβύη), θα θέλαμε να υπενθυμίσουμε ένα απόσπασμα από το ZERO GEOGRAPHIC Vol.3. Στο άρθρο «ΛΑΘΡΟΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΗ: ΤΟ ΝΕΟ ΟΝΟΜΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΑΠΩΛΕΙΕΣ ΠΟΛΕΜΟΥ» που κυκλοφόρησε το φθινόπωρο του 2011, γράφτηκε το εξής:

«Τη δεκαετία του '30 οι μελανοχιτώνες εκτελούσαν ξεκάθαρα τους Λίβυους αντάρτες και τις οικογένειες τους. Σήμερα οι Ελληνοιταλικές λιμενικές υπηρεσίες εμποδίζοντας τους Λίβυους πρόσφυγες να φτάσουν στην Ε.Ε. τους πνίγουν .... Οι αποβλακωμένοι θεατές δεν μπορούν να συνδυάσουν την «παράνομη» μετανάστευση με τον πόλεμο. Όλα στα ΜΜΕ παρουσιάζονται γρήγορα, ώστε να μην μπορούν να αναλυθούν. Έτσι οι στρατιωτικοί και οι πολιτικοί ηγέτες τρίβουν τα χέρια τους για τις πιθανές μελλοντικές συγκρούσεις. Πράγματι τα νέα έξυπνα όπλα δε σκοτώνουν ... παίρνεις μία παράταση ζωής για να πνιγείς στο Αιγαίο. Η εκτέλεση του χθες, γίνεται ο πνιγμένος λαθρομετανάστης του σήμερα.»

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΟΜΑΔΑ ZERO GEOGRAPHIC -Z.A.M.

ΙΟΥΛΙΟΣ ΒΕΡΝ ΚΑΙ ΥΙΟΣ. ΔΥΣΤΟΠΙΑ ΚΑΙ ΟΥΤΟΠΙΑ ΣΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥΣ.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ο Ιούλιος Βερν υπήρξε μία από τις επιδραστικότερες φιγούρες της Γαλλικής κουλτούρας του 19ου αι.. Θεωρείται πατέρας της επιστημονικής φαντασίας. Σήμερα ο μύθος του είναι πιο δυνατός από ποτέ . Όπως όλοι οι μύθοι, έχει και αυτός τα αμφιλεγόμενα σημεία του. Επίσης όπως γίνεται με όλους τους μύθους, άτομα με διαφορετικά (και ανταγωνιζόμενα μεταξύ τους πολλές φορές) ιδεολογικά κίνητρα αγωνίζονται να εντάξουν το Βερνιανό μύθο στο δικό τους ιδεολογικό-αξιακό σύστημα.

Γεγονός είναι ότι στο έργο του Ιουλίου Βερν διακρίνονται η αγάπη του για τα ταξίδια, τη γεωγραφία, καθώς και για την τεχνολογία, την ανακάλυψη και την επιστήμη. Το 1863 με το **"Πέντε εβδομάδες με αερόστατο"**, ο Βερν ξεκινά την ενασχόληση με την τεχνολογία και το αύριο (ενασχόληση που θα συνεχιστεί με το **"Ταξίδι στο κέντρο της Γης"**, το **"Από τη Γη στη Σελήνη"**, το **"20.000 λεύγες κάτω από τη θάλασσα"** κλπ).

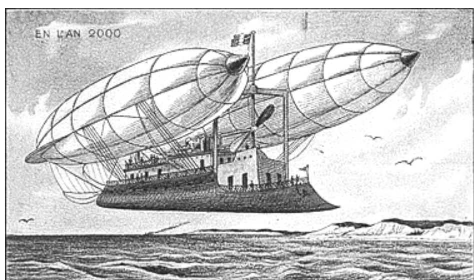
Ο Βερν όμως για πολλά χρόνια θεωρούνταν παιδικός συγγραφέας. Υπάρχουν πολλοί που «βλέπουν» μια αφέλεια παιδική στο έργο του. Αν και αυτό δεν είναι εντελώς λανθασμένο, τα τελευταία χρόνια το έργο του επανεκτιμήθηκε. Βοήθησε σε αυτό και ο μεταμοντερνισμός που από τη μία αμφισβήτησε όλες τις κυρίαρχες ιδεολογίες και από την άλλη έψαξε να βρει κρυφά μηνύματα και ιδεολογίες σε όλους τους απολίτικους (ή τέλος πάντων μη έντονα πολιτικοποιημένος) κλασσικούς συγγραφείς, στην προσπάθειά του να αποδομήσει το μοντέρνο κόσμο και να επαναπροσδιορίσει τα πάντα.

Θύμα του μεταμοντερνισμού υπήρξε και ο Λάβκραφτ που άλλοι τον παρουσιάζουν σαν φασίστα και άλλοι σαν αναρχικό... Το θέμα είναι ότι οι πολιτικές ιδεολογίες δεν έπαιξαν μεγάλο ρόλο στο έργο του Βερν, Λάβκραφτ, Χάουαρντ κλπ. Ήταν συνειδητή επιλογή των ιδίων να επικεντρωθούν σε άλλα θέματα. Η παγίδα όμως που η μεταμοντέρνα σκέψη έχει στήσει είναι μεγάλη. Κάποιοι φτάσανε στο σημείο να παρουσιάζουν το Μαρκήσιο ντε Σαντ σαν υπερασπιστή των ανθρωπίνων δικαιωμάτων...

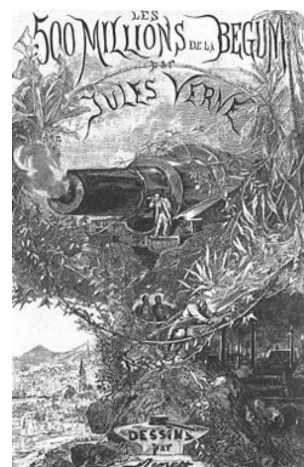
Έτσι τα τελευταία χρόνια ο Βερν παρουσιάστηκε σαν κρυφοαριστερός, προφήτης του σύγχρονου κόσμου και δυστοπικός συγραφέας. Κυρίαρχο επιχείρημα υπέρ της πιθανολογούμενης (κρυπτογραφημένης) πολιτικής του σκέψης υπήρξε ότι ο Βερν φοβόταν τον εκδότη του και έτσι περνούσε τα όποια μηνύματά του υπόγεια. Είναι αυτή η αλήθεια όμως; Σίγουρα στο έργο του υπάρχουν και δυστοπικά αλλά και πολιτικοποιημένα στοιχεία, όχι όμως τόσα ώστε να μετατραπεί ο Βερν σε γκουρού της πολιτικής σκέψης.

Ας τα πάρουμε ένα ένα : Αρχικά δεν ισχύει ότι ο Βερν υπήρξε προφήτης του τεχνολογικού κόσμου, καθώς πολλές από τις εφευρέσεις που παρουσιάζει στα βιβλία του υπήρχαν ήδη εκείνη την εποχή (πχ. το υποβρύχιο). Επίσης προφήτεψε και πολλά που δε γίνανε, όπως το ταξίδι στο κέντρο της γης. Άλλωστε και η πίστη του στα τεχνικά επιτεύγματα με το πέρασμα του χρόνου εξασθένησε.

Από πολιτικής άποψης ο Βερν με τα χρόνια έγινε πιο συντηρητικός (αν υπήρξε και ποτέ αριστερός) κάτι που μαρτυράται άλλωστε από τις πολιτικές του δηλώσεις και επιλογές.

Τέλος η φήμη του Βερν σαν συγγραφέα ουτοπίας-δυστοπίας οφείλεται και σε μερικά του έργα που κυκλοφόρησαν όσο ζούσε, αλλά κυρίως σε έργα που εκδόθηκαν μετά θάνατον (πχ. **"Οι Ναυαγοί του Ιωνάθαν"** που τελικά δεν ήταν δικά του) κυρίως από το γιο του. Πράγματι το 1863, ο Ιούλιος Βερν έγραψε ένα μυθιστόρημα με τίτλο **"Το Παρίσι στον 20ό αιώνα"** όπου ένας νεαρός άνδρας ζει σ' έναν κόσμο με γυάλινους ουρανοξύστες, τρένα υψηλής ταχύτητας, αυτοκίνητα που κινούνται με φυσικό αέριο κλπ. Δημοσιεύθηκε μετά θάνατον το 1994.

Επίσης στο **"Τα 500 εκατομμύρια του Μπεγκούμ"** (1879) έχει συνδυαστεί με πρωτότυπο τρόπο η ουτοπία και η δυστοπία. Έτσι στο έργο παρουσιάζονται δύο πόλεις. Η μία, δυστοπική και προάγγελος των ολοκληρωτισμών του αύριο, είναι μια στρατικοποιημένη πόλη, η Στάλσταντ. Η άλλη είναι η Φρανσβίλ, το αντίθετο της στρατικοποίησης, μία πόλη φτιαγμένη στα πρότυπα των Ουτοπικών σοσιαλιστών. Όμως το έργο αυτό δεν ανήκει στο Βερν . Αντίθετα ανήκει στον κομμουνάρο Πασκάλ Γκρουσέ που εκτοπίστηκε μετά την ήττα της Κουμούνας και έζησε σαν πρόσφυγας για κάποια χρόνια. Πληρώθηκε γι' αυτό το έργο και δέχθηκε να το διασκευάσει ο Βερν χωρίς να φαίνεται πουθενά το όνομα του!

Στο θρυλικό **"Μαύρες Ινδίες**" μία ολόκληρη κοινότητα επιλέγει να ζήσει σε μία υπόγεια σπηλιά όπου εργάζεται και βγάζει τα προς το ζην από την εξόρυξη γαιάνθρακα. Ζει λοιπόν αυτή η κοινότητα πιο ικανοποιητικά από όταν ζούσε στην επιφάνεια. Τέλος ο Βερν δημιούργησε δύο θρυλικές προσωπικότητες: τον Κάπτεν Νέμο και το Ροβήρο. Ο ένας ζει ελεύθερος στη θάλασσα και εκδικείται τον πολιτισμό, ενώ ο άλλος ζει στον ουρανό με σκοπό να τον κατακτήσει. Ο Νέμο σίγουρα ήταν μια πολιτική δημιουργία του Βερν επηρεασμένος από τον αναρχοατομικιστή επαναστάτη της εποχής του, αλλά και από τους αντιαποικιακούς αγώνες.

Σε γενικές γραμμές, στο έργο του Βερν πολλοί ήρωές του καταφεύγουν από ανάγκη ή από επιλογή να ζήσουν σε ερημικά νησιά, σε ηφαίστεια, κάτω από τη γη ή μέσα στη θάλασσα. Ο Βερν προτείνει τη φυγή και το ταξίδι αλλά χωρίς το κομμουνιστικό ή αναρχικό πρόταγμα που έχουν άλλοι συγγραφείς της εποχής του.

Έτσι, ενώ στο έργο του υπάρχουν περιπτώσεις επαναστατικής φυγής μικρών ομάδων από την κοινωνία, δεν παρουσιάζονται αυτές οι περιπτώσεις εντός της

κομουνιστικής ή ουτοπικοσοσιαλιστής παράδοσης. Αντίθετα η ιδιοκτησία ποτέ δεν καταργείται, ενώ δεν υπάρχει αληθινή ισότητα (ο Κάπτεν Νέμο πχ. είναι το αφεντικό των φυγάδων του Ναυτίλου).

Στο έργο του Βερν κυριαρχεί η φυγή, το ταξίδι και ο μύθος. Όποια επαναστατικά και δυστοπικά-ουτοπικά μηνύματα υπάρχουν είναι σχετικά περιορισμένα σε έναν αχανή κόσμο από χαρακτήρες και τοποθεσίες που αποτελούν το σύνολο του Βερνιανού κόσμου. Ο Βερν ήθελε να αρέσει σε όλους (αν και κυρίως στα παιδιά). Με αυτήν την έννοια δεν υπήρξε ποτέ επαναστάτης. Εξίσου άδικος είναι βέβαια και ο χαρακτηρισμός του σαν παιδικός συγγραφέας. Απλά ο Ιούλιος Βερν είναι ο Ιούλιος Βερν.

ΕΡΓΑ ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ ΚΑΙ Ο ΡΟΛΟΣ ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΒΕΡΝ

Μετά το θάνατό του, ο γιος του Ιουλίου Βερν αναλαμβάνει να κυκλοφορήσει κάποια ακυκλοφόρητα έργα του πατέρα του. Θεωρητικά ο Μισέλ Βερν έχει την υποχρέωση να διορθώσει τυχόν λάθη στα αρχικά χειρόγραφα του πατέρα του, τα οποία ο θάνατός του, εμπόδισε στο να τα επιμεληθεί ο ίδιος. Ο Μισέλ όμως σε κάποια έργα άλλαξε κυριολεκτικά τα φώτα. Και εννοείται ότι βάζει την υπογραφή του πατέρα του... Έτσι κάποια τον θεωρούν πλαστογράφο γιατί αλλοίωσε τα αρχικά κείμενα του Ιούλιου Βερν. Ο ίδιος, μία αμφιλεγόμενη προσωπικότητα δεν κυκλοφόρησε ποτέ κάτι με το επώνυμό του. Έτσι καταδικάστηκε από τους κριτικούς να ζει στη σκιά του πατέρα του σαν μία αντιφατική και ιδιάζουσα περίπτωση. Είναι όμως έτσι;

Πρώτα και κύρια ο Μισέλ κατάργησε όσο μπορούσε το happy ending του πατέρα του. Πολλές φορές άλλαξε έτσι ολόκληρο το μήνυμα. Η αλήθεια είναι ότι αν κάποιος από τους δύο είναι πρόδρομος της δυστοπίας αυτός είναι ο γιος και όχι ο πατέρας. Στους **"Οι Ναυαγοί του Ιωνάθαν"** ο Μισέλ ανατρέπει το χαρωπό κοινωνικό μήνυμα του πατέρα του και παρουσιάζει μια φιλοσοφική μελέτη -κριτική όλων των πολιτικών συστημάτων. Σε αυτό το έργο ο Μισέλ Βέρν δείχνει μια συμπάθεια προς τον "αναρχοατομικισμό".

Επίσης στο **"Εκπληκτική περιπέτεια της αποστολής Μπαρσάκ**" (1919) ο Μισέλ Βερν τα καταφέρνει καλά. Περιγράφει τον τεχνολογικό φασισμό του μέλλοντος μέσα από την πόλη Μπλάκλαντ (όπου κυριαρχούν οι ιπτάμενες μηχανές και τα αυτόματα εργαλεία). Ενώ όμως η τεχνολογία θριαμβεύει, η κοινωνία νοσεί. Η πόλη είναι διαχωρισμένη μεταξύ τομέων με τοίχους, ενώ και οι κάτοικοι είναι χωρισμένοι μεταξύ τους σε λευκούς και μαύρους. Όμως ο Μισέλ είναι πανέξυπνος. Οι λευκοί δεν εξουσιάζουν μόνο τους μαύρους αλλά και πολλούς λευκούς σκλάβους. Μάλιστα η προσωπική φρουρά του δικτάτορα είναι μαύροι. Με τον τρόπο αυτό ο Μισέλ κατάφερε να συλλάβει τη δύναμη του καπιταλιστικού ολοκληρωτισμού, που μέσω της περιπλοκότητας και παραχωρώντας προνόμια σε κάποιο κομμάτι της μειονότητας (διαίρει και βασίλευε) μπορεί να επιβιώνει.

Άλλο ενδιαφέρον και πρωτότυπο στοιχείο στη σκέψη του Μισέλ είναι ότι στην πόλη αυτή κανείς δεν είναι εξαθλιωμένος. Αντίθετα η τεχνολογία βρίσκεται στην υπηρεσία όλων, ακόμα και των δούλων. Στο έργο αυτό προαναγγέλλεται κατά κάποιον τρόπο

το Brave new world του Χάξλευ, αλλά γιατί όχι και ο σύγχρονος υπερκαταναλωτικός κόσμος (τουλάχιστον πριν την παγκόσμια κρίση του 2007).

Τέλος στο **"Ο Αιώνιος Αδάμ"** (1910), έργο που μάλλον ανήκει εξολοκλήρου στο γιο, εκείνος παρουσιάζει το τέλος της ανθρωπότητας, μένοντας πιστός στο δυστοπικό πνεύμα του 20ου αι., τόσο ξένο στον πατέρα του και στο χαρούμενο τεχνολογικό πολιτισμό του 19ου αιώνα. Μια μικρή ομάδα έχει επιβιώσει από την ξηρασία που κατέστρεψε τον πλανήτη. Υπάρχει το στοίχημα του αν ο πολιτισμός θα επιβιώσει και ο κόσμος, όπως τον ξέραμε, θα ξαναδημιουργηθεί. Η ομάδα όμως δεν τα καταφέρνει και οι επιζώντες επιστρέφουν στο πρωτόγονο επίπεδο. Ο πολιτισμός πέθανε και ο Μισέλ υπήρξε με αυτό του το έργο πρωτεργάτης της καταστροφολογικής λογοτεχνίας.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Αν και με την υπογραφή του Ιουλίου, τα πιο πολιτικοποιημένα και μηδενιστικά έργα των Βερν πρέπει να αποδοθούν στο γιο. Ακόμα και έτσι ο Ιούλιος Βερν δεν υπήρξε ένας παιδικός συγγραφέας, αν και η προσπάθεια καπελώματός του από κάθε πολιτική ιδεολογία θα μείνει μάλλον ανεπιτυχής. Είναι αυτό που είναι και γι' αυτό το λόγο αγαπήθηκε τόσο.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΞΗΡΟΥΧΑΚΗΣ

ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΡΙΣΗΣ (2008-2013)

Αν ο πόλεμος είναι η συνέχιση της πολιτικής με άλλα μέσα, τότε εύκολα συνάγεται ότι και η πολιτική είναι η συνέχιση του πολέμου με άλλα μέσα (κυρίως οικονομικά αυτή τη φορά). Ο Γκάντι έλεγε ότι το χειρότερο είδος πολέμου είναι ο οικονομικός. Τα θύματα του οικονομικού πολέμου όμως διαχρονικά δεν καταμετρούνται. Εδώ δεν υπάρχουν φανφάρες, παράσημα για στρατηγούς (οι οικονομικοί στρατηγοί - εγκληματίες, τα διαχρονικά Golden Boys προτιμούν να βρίσκονται στη σκιά) αλλά ούτε και αγάλματα για τον άγνωστο στρατιώτη. Υπάρχουν τα θύματα, τα σιωπηλά και τα αποδιωγμένα.

Άλλοι αυτοκτονούν, άλλοι πεθαίνουν από πείνα, άλλοι δολοφονούνται. Αλλά κανείς δεν ενδιαφέρεται να καταγράψει το χαμό τους. Πόσο μάλλον που υπεύθυνοι γι' αυτήν την καταγραφή θα είναι το κράτος και οι πολιτικοί. Αυτοί δηλαδή που προκαλούν διαχρονικά τον οικονομικό πόλεμο ... οπότε μάλλον δε συμφέρει κανέναν αυτή η καταμέτρηση πτωμάτων. Κάπως έτσι γράφεται η ιστορία της ανθρωπότητας. Και αν π.χ. για τον 1ο παγκόσμιο πόλεμο ξέρουμε επακριβώς πόσοι αμερικάνοι σκοτώθηκαν δε συμβαίνει το ίδιο με τα αμερικάνικα θύματα της κρίσης του '29.

Ένα άλλο πρόβλημα έχει να κάνει με τη φύση των θανάτων. Στον πόλεμο π.χ. μετράς τους νεκρούς που πέθαναν από τον εχθρό σχετικά εύκολα. Στον καιρό ειρήνης όμως; Ποιοι θάνατοι αποδίδονται στην κρίση; Κάποιος μπορεί να πει ότι πάντα αυτοκτονούν άνθρωποι, πάντα κάποιοι υποσιτίζονται κλπ. Είναι όμως έτσι; Πράγματι οι θάνατοι από εμφράγματα π.χ. δεν είναι εύκολο να αποδοθούν αμιγώς σε οικονομικούς λόγους. Όταν όμως μέσα σε μικρό χρονικό διάστημα αυτοί οι θάνατοι πολλαπλασιάζονται; Τότε τίποτα δεν είναι τυχαίο.

Με την εξέλιξη της στατιστικής και την υποχρέωση των κρατών να κρατάνε αρχεία υπάρχει λύση, αρκεί να υπάρχει θέληση. Έτσι αποφασίσαμε να συγκρίνουμε τους θανάτους της πενταετίας 2008-2012 (το φθινόπωρο του 2008 η ελληνική οικονομία μπαίνει σε ύφεση) με την προηγούμενη πενταετία που η ελληνική οικονομία είχε γνωρίσει μία σχετική ηρεμία και σταθερότητα (κάποιοι τότε μιλούσαν για ανάπτυξη αλλά αυτό είναι μία άλλη μεγάλη συζήτηση). Γνωρίζουμε ότι έτσι δε θα έχουμε ακριβές αποτέλεσμα, καθώς είναι φυσικό οι θάνατοι να διαφέρουν από χρονιά σε χρονιά. Για παράδειγμα αν οι νεκροί της χρονιάς του 2002 είναι περισσότεροι από το 2001 αυτό δε σημαίνει ότι η χρονιά του 2002 είναι οικονομικά χειρότερη από το 2001. Σίγουρα όμως αν η διαφορά είναι μεγάλη αυτό το γεγονός είναι ενδεικτικό ότι κάποιο σημαντικό γεγονός παρενέβη και έχει μεταβάλει τη θνησιμότητα του πληθυσμού.

Την πενταετία 2008-2012 για την οποία έχουμε τα επίσημα στοιχεία της ΕΛΣΤΑΤ για τους θανάτους ελλήνων πολιτών (για το 2013 δεν υπάρχουν ακόμα τα στοιχεία) οι νεκροί ανέρχονται σύνολο σε 553.148 (2008: 107.979, 2009: 108.316, 2010: 109.084, 2011: 111.099 και πολύ χειρότερα το 2012: 116.670). Την πενταετία 2003-2007 οι θάνατοι ήταν 530.894 (2003: 105.529, 2004: 104.942, 2005: 105.091, 2006: 105.476 και 2007: 109.856). Δε μένει να κάνουμε την αφαίρεση λοιπόν για να υπολογίσουμε τη διαφορά στους θανάτους μεταξύ των δύο πενταετιών: 22.254. Κακά τα ψέματα, αρκετά μεγάλη διαφορά για να είναι τυχαία. Ειδικά το 2012 οι νεκροί αυξήθηκαν σε σχέση με το 2011 κατά 5% περίπου (περίοδος που η κρίση βαθαίνει).

Κάποιοι από αυτούς λοιπόν είναι συμπολίτες μας που χάσανε τη ζωή τους εξαιτίας της οικονομικής κρίσης. Χωρίς να υπολογίσουμε τη χρονιά του 2013 που τα πράγματα πήγαν πολύ άσχημα. Χωρίς να υπολογίζουμε τις χιλιάδες των μεταναστών που πέθαναν στην Ελλάδα αυτά τα χρόνια ούτε τους εκατοντάδες πρόσφυγες που πνίγηκαν στο Αιγαίο και που δεν καταμετρούνται πουθενά. Και δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι εκατοντάδες χιλιάδες Έλληνες μετανάστευσαν τα τελευταία χρόνια οπότε θεωρητικά οι θάνατοι Ελλήνων πολιτών θα έπρεπε να μειώνονται στην Ελλάδα και όχι να αυξάνονται με τέτοιους ρυθμούς!

Η προσοχή του κόσμου συνήθως επικεντρώνονται στις αυτοκτονίες (αυξήθηκαν κατά 40%). Όμως η ραγδαία αύξηση των θανάτων οφείλεται και σε άλλους παράγοντες: αύξηση των εμφραγμάτων και άλλων παρομοίων θανάτων, δολοφονίες, ατυχήματα που οφείλονται στην οικονομική ένδεια (απανθρακώσεις από πυρκαγιές σε σπίτια χωρίς ρέμα, πνιγμοί στη θάλασσα που λόγω περικοπών δεν υπάρχουν ναυαγοσώστες κλπ).

Τα χέρια των οικονομικών δολοφόνων είναι βαμμένα λοιπόν με αίμα. Πολύ αίμα. Ενδεικτικά αναφέρω ότι οι νεκροί έλληνες φαντάροι στον πόλεμο της Μικράς Ασίας (1919-1922) ήταν 19.362 ενώ στον ελληνο -ιταλικό πόλεμο 1940-1942 πέθαναν 13.325 έλληνες φαντάροι.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΞΗΡΟΥΧΑΚΗΣ

ΝΕΟΣ ΔΙΣΚΟΣ ΠΟΡΝΟΣΤΡΟΙΚΑ-WEIMAR HELLDISCO (2014)

Το 10ο album των PORNOSTROIKA DADAIFI, 3 χρόνια μετά την τελευταία τους δουλειά.

Με επιρροές από Dadacore, scifi και τον ταξικό πόλεμο.

Μεταξύ άλλων, περιέχει μελοποιήσεις σε Προυντόν, Μπρεχτ και Μπαλζάκ.

Μια μουσική και στιχουργική περιγραφή του οικονομικού ολοκληρωτισμού!

PORNOSTROIKA DADAIFI - WEIMAR HELLDISCO (2014)

https://www.mediafire.com/?r79fhnh09hq349k

https://drive.google.com/file/d/0B1g_LyDQQ3r-S0ZqeHF6MDBBV28/edit?usp=sharing

ΝΕΟΣ ΔΙΣΚΟΣ ΣΥΝΘΕΤΙΚΩΝ - ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Οι "Ανθρώπινες Ιστορίες" κυκλοφόρησαν πρόσφατα. Το νέο CD θυμίζει αρκετά τις παλιότερες δουλειές τους, αλλά και σε κάποια σημεία το Project τους "Αποστόλης κ' Διονύσης Αυγερινός". Ιστορίες για την αστική αποξένωση με μία ποίηση που προκύπτει μέσα από τον αγώνα για επιβίωση.

ΠΟΙΗΣΗ ΒΛΑΔΙΜΗΡΟΥ !

Το σούρουπο κοιτούσα τ΄ αστέρια

Ξέρεις

Εκείνα

Τα πρώτα

Και ξαφνικά δεν έβλεπα τίποτα

Σκοτάδι

Μουγκαμάρα

Αλεξικέραυνο

Τώρα που είπα "αλεξικέραυνο"

Να μην ξεχάσω να μαζέψω τη μπουγάδα

Γιατί θα βρέξει αναμνήσεις σήμερα

Από μια άλλη ζωή

Από αυτή που μέσα από τα χέρια μας χάσαμε

Παντοτινά

Δεν θέλω να ποτίσουνε τα ρούχα μου ελπίδες

Είναι βαριές

Και μου φέρνουν νευρικότητα

Αμηχανία

Πήρα το φάρμακο που το μοιράζουνε παντού και δωρεάν:

Αδιαφορία

Και από τότε έχω γίνει σκιάχτρο

Και καθώς βρέχομαι σαπίζω

Γιατί το υγρό μέσα μου

Αυτό που έχω φυλακίσει

Ενώνεται με το έξω

Και αυτό απαγορεύεται

Και δεν σε βάζει και κανένας φυλακή

Μόνος σου τη χτίζεις και μέσα της πεθαίνεις

Αντίο

Ήταν όλα τους απλά μια σκέψη

BOB ANTIMARLEY

Αποποινικοποιήστε το θάνατο.

Ψεκάστε με άζαξ και τουμποφλό την ατμόσφαιρα

σε σημείο επανάκρουσης της ακροαματικότητας.

Πηδήξτε απ΄ τον 3ο όροφο

γιατί πάντα υπάρχει λόγος.

Θάνατος όπως ακριβώς λέμε μπουγάτσα με κρέμα.

Μερικές φορές είναι που σκατοποιείται η φάση.

Τι να κάμεις. Δύναμη, κι αυτοσυγκέντρωση για την αξιοποίηση του εσωτερικού στοκ προς τον επιθυμητό στόχο.

Πολύ ζέστη για να ισιώσουν τα πράματα.

Κάθε αρχή και δύσκολη. Αλλά με δύσκολη αρχή προφανώς έπεται πάλι δυσκολία. Και το τέλος συνήθως πονάει.

Κουράγιο και σταρχιδισμός, για αποφυγή της τρέλας,

"είδα τα καλύτερα μυαλά της γενιάς" ... μου...

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

ΑΠΟ ΤΗ ΓΗ ΣΤΗ ΣΕΛΗΝΗ (ΙΟΥΛΙΟΣ ΒΕΡΝ). ΜΙΑ ΤΑΙΝΙΑ ΤΟΥ ΑΓΓΕΛΟΥ ΣΠΑΡΤΑΛΗ (2013)

Ο δημιουργός της ταινίας παρουσιάζει μια ευφυέστατη και ιδιαίτερα πρωτότυπη (ειδικά για τα ελληνικά δεδομένα) ελεύθερη διασκευή του ομώνυμου βιβλίου του Ιουλίου Βερν . Καταρχήν , χρησιμοποιεί την τεχνική του κολλάζ για την παραγωγή κινουμένων σχεδίων με πολύ αξιόλογο αποτέλεσμα που κατά τη γνώμη μου καθιστά την ταινία, και μόνο για αυτό το λόγο, ως ένα έργο τέχνης παγκοσμίου βεληνεκούς. Διαβάζοντας το βιογραφικό του σκηνοθέτη δεν μου κάνει καθόλου εντύπωση ότι ο Κρητικής καταγωγής Άγγελος Σπαρτάλης είναι ζωγράφος και μηχανολόγος, και αυτό διότι βλέποντας την ταινία καταλαβαίνω πώς αξιοποιεί τις γνώσεις-δεξιότητές του συνδυάζοντάς τις στην παραγωγή του κολλάζ. Επιπλέον, η ιστορία που διαδραματίζεται στην ταινία είναι διαποτισμένη με απίστευτο χιούμορ!

Σχετικά με το σενάριο της ταινίας *«εστιάζει κυρίως στην χιουμοριστική αλλά και καυστική κριτική που κάνει ο Βερν στους πολεμοχαρείς όλου του κόσμου χωρίς να ξεχνά να εξάρει παράλληλα και την απαράμιλλη γενναιότητά τους »* (όπως αναγράφεται στο site της ταινίας: http://www.spartalis.gr/moon/). Όταν δείτε την ταινία, στο τέλος μη βιαστείτε και φύγετε πριν τους τίτλους τέλους, όπου εμένα τουλάχιστον με περίμενε μια έκπληξη … “παιδική”, από τον καιρό εκείνο που πρωτοδιάβαζα τα βιβλία του Βερν.

Τελειώνοντας θα ήθελα να παραθέσω ένα κομμάτι από το Μανιφέστο του καλλιτέχνη όπως έχει διατυπωθεί στο site:

“Κάνω με τη ζωγραφική εκείνα τα πράγματα που μόνο με τη ζωγραφική μπορούν να γίνουν. Κι όσα πράγματα δε γίνονται καθόλου με τη ζωγραφική τα κάνω κινηματογράφο. Αλλά πριν απ' όλα αυτά, κάνω πράγματα γιατί πιστεύω ότι ο κόσμος μπορεί ν' αλλάξει. Έχω πίστη στην ουτοπία και όχι στη δυστοπία. …

Σταθερά ενάντια στην Disney-οποιημένη νέα μαζική κουλτούρα (μαζική με την έννοια ότι κατασκευάζεται για τη μάζα και όχι ότι προέρχεται από τη μάζα) και απόλυτα βέβαιος ότι θα γίνουν όμορφα πράγματα τα οποία δε γνωρίζουμε ακόμα τι είναι, διατηρώ μία αρνητικότητα προς την κοινωνία που δεν είναι υστερική γκρίνια αλλά εγγενής θετικότητα για τη δημιουργία του νέου κόσμου.”

ΛΕΥΤΕΡΗΣ Σ.

ΥΠΟΓΕΙΑ ΔΙΑΔΡΟΜΗ-ΔΟΞΙΑΔΗ (1983)

Για την πολιτική παρακμή του Δοξιάδη και του σεναριογράφου Τατσόπουλου δε χρειάζονται πολλά σχόλια. Αυτή την ταινία όμως πρέπει να τη δείτε. Όπως έλεγε και ο Σιδηρόπουλος το έργο είναι ανεξάρτητο από τον καλλιτέχνη.

Πρόκειται για μία ταινία που αφορά το κοντινό μέλλον… Ο Υπουργός βιομηχανικής ανάπτυξης αντιμετωπίζει τους παλιούς του συντρόφους οι οποίοι αντιτίθενται στην κυβέρνηση, και αντιμετωπίζονται ως τρομοκράτες, ενώ προσπαθούν να αποτρέψουν μία οικολογική καταστροφή. Ο Πρωθυπουργός διατάσσει την «ειδική υπηρεσία» να λύσει το πρόβλημα, συνδέοντας τους υποτιθέμενους τρομοκράτες με την οικολογική καταστροφή και κατηγορώντας τους πως συνωμοτούν κατά του πολιτεύματος. Οι ενέργειες της «ειδικής υπηρεσίας» οδηγούν στο θάνατο δύο εκ των παλιών φίλων του Υπουργού, στην αναστολή των εκλογών και στην κήρυξη έκτακτων μέτρων. Βλέποντας αυτή την μελλοντολογική ταινία, κάποιος δεν μπορεί να κάνει συνειρμούς με την κυβέρνηση του τότε παρόντος, του Πασοκ δηλαδή του Παπανδρέου. Άρα ήταν μία σαφώς πολιτική και επίκαιρη τότε ταινία.

Και θυμούμενος πρόσφατα τις Σκουριές και την πρόσφατη απαγόρεψη πορειών δεν μπορεί παρά να δεχτεί τη διαχρονικότητα αυτής της ταινίας που προέβλεψε μία νέα χούντα από ψευτοδημοκράτες λαμόγια πολιτικούς.

ΕΚΤΟΡΑΣ

ΑΡΟΥΡΑΙΟΣ ΠΥΡΕΤΟΣ / A FEBRE DO RATO (2011)

Τέτοιες ταινίες βγαίνουν μια φορά στο τόσο… και αυτή τη φορά ήρθε από τη Βραζιλία και από τον Κλάουντιο Ασσίς (Cláudio Assis). Μια υπέροχη ταινία για την ποίηση, τον έρωτα, την ελευθερία, την αναρχία, για τη ζωή. Η ταινία αυτή προβλήθηκε με ελληνικούς υπότιτλους σε ένα αφιέρωμα στην Ταινιοθήκη της Ελλάδας και εκ τότε δεν γνωρίζω αν κυκλοφόρησε ποτέ στην Ελλάδα για να τη δείτε μεταφρασμένη, μιας και είναι γυρισμένη στα Πορτογαλικά. Αν το ψάξετε πολύ πάντως κάτι θα υπάρχει, τουλάχιστον στα αγγλικά.

ΚΙΝΕΖΟΣ

ΚΑΠΙΤΑΛΕΣ ΚΟΥΦΑΛΕΣ ΣΑΣ ΕΧΟΥΜΕ ΧΕΣΜΕΝΟΥΣ ΕΣΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΑΚΑΔΗΜΑΙΚΟΥΣ, ΤΟΥΣ ΨΕΥΤΟ-ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΕΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥΣ. ΣΑΣ ΕΧΟΥΜΕ ΓΡΑΜΜΕΝΟΥΣ ΕΔΩ ΚΑΙ ΤΩΡΑ ΚΑΙ ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ!!!

«Ο ΔΙΕΘΝΗΣ ΚΟΣΜΟΣ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ ΕΙΝΑΙ Η ΔΙΚΙΑ ΜΑΣ ΠΑΤΡΙΔΑ ΚΑΙ ΘΕΩΡΟΥΜΕ ΤΟΝ ΔΙΕΘΝΗ ΚΟΣΜΟ ΤΩΝ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΤΩΝ ΣΑΝ ΞΕΝΗ ΚΑΙ ΕΧΘΡΙΚΗ ΧΩΡΑ»
Μ. ΜΠΑΚΟΥΝΙΝ

